

* * *

Абдымкі маленства сціскаюць душу...
На ўзлеску жадана сарвецца ажына.
Вярніся! Вярніся! Адчайна прашу.
І босыя ногі пазнае сцяжына...

Сустрэнемся там, дзе блукае жыццё,
Дзе лёгкасцю дзіўнай напоўняцца грудзі,
Дзе ззянем вясны маладзее лісцё,
Дзе штосьці было, і чагосьці не будзе.

І стане блакітным сівы далягляд,
І «снегам» пухнатым вітаюць таполі...
Няхай на імгненне – сустрэўся пагляд,
Што ў сэрцы жыве, што не вернеш ніколі.

Песня

Салодкія вусны, як неба пасля навальніцы,
А словы кахання – цнатлівай расой на траве.
І зоркі гараць, як пад ранішнім сонцам суніцы,
І сэрца пяшчотную песню кахання пяе.

Юначыя мары падхоплены подыхам ветру,
А вочы галактык – у кропельцы чыстай вады.
Прачыстыя думы душу прасвятляюць да нетраў,
А вера мацуе, ратуе ад лютай бяды.

Прыцішаным голасам песня крынічна ліецца.
Нясмелыя зоры цалуюць расу на траве.
Бяздоннае неба ў каханых вачах адаб'ецца, –
Народзіцца дзень, – значыць, свет у каханні жыве.

* * *

Ценем затуманенага саду
Ціхі вечар вусны мне кране.
Я хмялеў ад рэха лістападу,
А яно смяялася з мяне.

Ля агню,
Што грэў душу шыпшыне,
Грэшны –
Шлях жыцця сваго знайшоў.
Па самотнай восеньскай сцяжыне
Я, нібы да споведзі, ішоў.

Ты насустрач крочыла, як мара.
Ты – спакуса,
Я – сляпы адчай.
Пад пажадным поглядам пажару
Аднаго мяне не пакідай.

Танчаць цені вогненнага саду,
Мой адчай спакуса не міне...
Стаць бы мне самому лістападам.
Ды ці зразумееш ты мяне?

Выпрабаванне часам

Н. Н.

Даўно...
Эх, як даўно
я ў роспачы
мог назіраць
твой цень
на вільготным
асфальце,

дакрануцца злёгка
да гарачых вуснаў
і назаўсёды...
назаўсёды сэрца апячы,
і ўтапіцца
ў светла-русых
валасах.
Расстанне
ўзяло сваё...
Ты побач,
але я не бачу.
Толькі пот халодны
маладзіковай ноччу
мне нагадвае цябе,
і фотаздымак –
падарунак –
сведка жыцця майго
на сцяне пацёртай.
Час бяжыць,
як увесну ручай,
і нарэшце
я змог зразумець,
што яго абагнаць
і спазнаць
сэнс жыцця
можна толькі,
калі ты са мною.

Лістапад

Мае лісты не вернуцца ніколі.
Сваіх лістоў мне не напішаш ты.
Стаю самотны ў пасівелым полі,
Чытаючы аблокі, як лісты.

Чакаю з неба вестак белакрылых.
Чакання час бяследна не міне.
Пакуль пульсуе верай кроў у жылах,
Расстанне лёдам сэрца не кране.

Леопардавыя клёны

З. М. П.

Заслаўе. Помніш адпачынак дзіўны наш?
Там будавала восень туманоў калоны.
Ішлі праз ціхі парк і бачылі міраж –
Насустрач беглі леопардавыя клёны.

І мы збянтэжаныя крок ступілі ўбок,
І фотаздымак не зрабіць не мелі права.
А клёны лісце з долу скручвалі ў клубок
Пад пільным позіркам самога Ізяслава.

Яны дурэлі – маладыя іх гады.
І гэты дзень кляновы быў такі спакусны.
У цені клёнаў леопардавых тады
Я цалаваў твае распаленыя вусны.

Мы не саромеліся выпадкавых воч.
У шэпце клёнаў чулі мы каханья ноты.
Зіхцелі кроны, як паходні усю ноч,
Таму не мелі мы прычын для адзіноты.

Сцяжыны каханья

Усмешка валожкі на жытнім узмежку
мяне не пазнала,
А поўня князёўнай плыла

па начным харастве.
Няспелыя словы кахання
спакусніца ў ноч прашаптала,
Калі мы ішлі басанож
па іскрыстай жарстве.
Апошняя песня заранкі
тужліва плыла ў паднябессі,
Мой сонны настрой
паглынуў развітальную ціш.
І я не пачуў той,
юнацтвам прапетае, песні.
Чаму ты, заранка,
цяпер у самоце маўчыш?

Далёкае рэха апошніх радкоў
замірала за мною.
На вузкай мяжы
пад сузор'ем Надзеі стаім.
Як хочацца зноў на сцяжыне
спаткацца з табою,
Ды мабыць не лёс,
бо па сцежцы ідзеш ты з другім.
Не раз яснавокую поўню
мы ў квецені зорак сачылі,
І Нарачы люстра, як дзень
зіхацела ў вачах.
Паволі сляды
на сцяжыне кахання астылі,
І толькі заранка
самотна пые па начах.

* * *

Сівая ноч
Хавае твар за небакраем,

Нібы саромеецца
Ў вочы зазірнуць
Паэту маладому,
Што жадае
Пад зорным небам
Сэрца музы
Закрануць.

Ён не дарэмна папрасіў
Спагады ў лёсу –
Даўно ў палоне
Супярэчліvasці дум.
Паэт
Акіне позіркам нябёсы,
Схавае ў вечным забыцці
Няўмольны сум.

Сівая ноч
Пакіне шнары на аблоках...
І невымоўная абудзіцца душа
Паэзіі,
Каб узляцець высока –
У промнях ясных
Аж да зорнага каўша.

Песня Ача

Паводле падання пра Нарач.

У бездань блакіту Нарочча гляджу
Многія сотні гадоў
І з Нарай у снах да вытокаў імчу
Пяшчоты і музыкі слоў.

Каханая,

Чую бязгучны твой плач,
Поўны адчаем густым.
О, Нара,
Я твой заварожаны Ач,
Свет без цябе – едкі дым.

На мокрым пяску
Стыне цёплы твой след.
Сустрэчы жаданай прашу.
Мне голас падання,
Старога, як свет,
Зноўку вярэдзіць душу.

У спеўных чаротах купальскіх начэй
Лёс нашы мары звядзе.
І кветкай чароўнай, за месяц ярчэй,
Ты ўзыдзеш на срэбнай вадзе.

Беражніца

Беражніца, багіня азёраў,
У прадонні густой цішы
Пахавай назаўсёды гора,
Зберажы скарб душы.

Беражніца, хімера паэта,
Наталіцца каханнем дай
І натхненне з свайго сусвету
Для мяне адшукай.

Беражніца, дзяўчына зямная,
Не цурайся, прэч не бяжы.
Твая цнота душу апякае.
Маладосць зберажы.

Беражніца.
Румяны заранкі
Асляпляюць красой жывой...
Калі ў сэрцы
Сумненняў маланкі,
Вір жыцця супакой.

Беражніца, вадзіца святая,
Жыццядайная моц твая.
Калі хваля бяжыць залатая,
Ачышчаюся я.

* * *

Дыяментавым россыпам слоў
Ахінаю пачуцці твае.
Слёзны вечар адступіць ізноў,
Стане пылам роса на траве.

А душа мая помніць святло
Тых шчаслівых імгненняў з табой.
Мараў свет не згарае на тло,
Не пагасне кахання настрой.

Ціхім рэхам пражытыя дні
Адгукаюцца, быццам у сне.
Ты пяшчотай мяне ахіні,
Покуль цемра над намі засне.

Лёгка дотык бялюткай рукі...
Тваё цела – як вершы Басё.
Пацалункі, нібы жаўрукі –
Для цябе.
Для цябе гэта ўсё.